

[Poul Hansen (Kalundborg).]

de indtog paa Mødet i „Forum“ den 26. Januar 1941. Da krævede de, efter Kominterns Parole om Kampen for at slutte denne Røverkrig, at der skulde skabes Fred ved „Folkemassernes aktive Medvirken“. Det eneste Sted, hvor denne Parole om de aktive Folkemasser kunde være bragt til Udførelse, var i England. Hvad om Englands Arbejdere dengang havde tvunget den engelske Regering til at slutte Fred? Da var Polen, Tjekkoslovakiet, Østrig, Frankrig, Belgien, Holland, Danmark og Norge besat af det nazistiske Tyskland. Hvordan mon en saadan Fred vilde være kommet til at se ud, og hvor havde mon Friheden været henne for disse Landes Befolkninger?

Naar jeg saa endelig følger til, at medens Forhandlingerne med Socialdemokratiet om Enheden fandt Sted, arbejdede Kommunisterne i skærende Strid hermed paa at udbygge deres Partiapparat, maa det være berettiget at spørge, om der saa virkelig har fundet et tilstrækkeligt dybtgaaende Skifte Sted hos Kommunisterne, og om det ikke var berettiget og er berettiget af Socialdemokratiet at kræve bestemte Garantier og Tilsagn.

Kommunisterne er fornærmede over, at Socialdemokratiet har stillet Betingelser. Denne Fornærmethed er ejendommelig. I 1935 fastslog Kominterns Generalsekretær, at det var bydende nødvendigt, at der i hvert Land bestod et Enhedsparti for Proletariatet, men det kunde kun dannes paa 5 bestemte Betingelser, af hvilke jeg skal nævne de tre. Den første — det var Betingelser til Socialdemokratiet — var „den fuldstændige Uafhængighed af Bourgeoisiet og den fuldstændige Ophævelse af Socialdemokratiets Blok med Bourgeoisiet“. Den tredje Betingelse var, at „Nødvendigheden af den revolutionære Omstyrtning af Bourgeoisiets Herredømme og Oprettelsen af Proletariatets Diktatur anerkendes“, og den femte var, at „Partiet skulde opbygges paa Grundlag af den demokratiske Centralisme, som sikrer Enhed i Vilje og Aktion og er prøvet gennem de russiske Bolsjevikkers Erfaring“.

Naar det dengang var god Latin at stille disse umulige Betingelser, kan det vel ikke være en Forbrydelse nu at stille Betingelser, som er uomgængelige for en dansk Arbejderbevægelse.

Socialdemokratiet har forlangt Fraktionsarbejdets Ophør, Anerkendelse af Fagorganisationerne som Arbejdernes ansvarlige Organ paa det økonomiske Omraade og Afstandtagen fra ulovlige Strejker. Det

er tre vigtige Konsekvenser af Socialdemokratiets centrale, principielle Krav: at dansk Demokrati er Arbejdsgrundlaget, og at den demokratiske Socialisme er Maalet.

Men vi har givet et klart Svar, siger Kommunisterne. Nej — men de har haft en utrolig Evne til at plumre Vandene og argumentere efter Parolen: det kan du selv være, ligesom 12 Aars Dreng. Takket være den Omstændighed, at Kommunisterne føler sig bundet af deres Fortid, har det end ikke været muligt at faa klar Besked paa, hvad de mener med Demokrati. Ved et Møde i K. B.-Hallén den 26. Oktober forklarede det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen, at Kommunisterne ikke indlod sig paa Fiksfakserier og Snak om et særligt dansk Demokrati. Der var ikke noget særligt dansk Demokrati, sagde han. Demokratiet var internationalt og dets Grundsatninger universelle. Om Udtrykket „demokratisk Socialisme“ sagde han, at man ikke vilde finde sig i, at man paa denne Maade gennem forblommede Udtalelser lagde op til Angreb paa Sovjetunionen. Og endelig har Kommunisterne ved anden Lejlighed erklæret, at de ikke kunde afsværge Proletariatets Diktatur, for dels skyldtes denne Formulering Karl Marx, dels vilde det være en Fornærmelse mod Sovjetunionen.

Ganske vist har vi længe lagt Mærke til, at Kommunisterne nærer store Tanker om sig selv; men mon de alligevel ikke er kommet Højhedsvanviddet for nær, naar de tror, at deres Erklæringer eller Ikke-Erklæringer kan fornærme Sovjetunionen? Og naar Udtrykket „demokratisk Socialisme“ skal gøres til Angreb paa Sovjetunionen, maa vi sige: vi troede virkelig, at den Tid var forbi, da man kunde krybe i Ly for en ubehagelig Diskussion i dette Land ved at henvise til en Stormagt.

Socialdemokratiet siger demokratisk Socialisme og mener det. Der var engang en europæisk Stormagt, hvor et Parti banede sig Vej til Magten med Terror og Vold, hvor det derefter forbød de øvrige Partier og forviste deres Ledere til Koncentrationslejre og holdt Arbejderklassen nede paa et lavt Niveau til Fordel for Oprustningen, og hvor man endelig ved Magtbud indlemmede smaa Nabostater og overfaldt fredelige Nationer. Det var Nazi-Tyskland, og det kaldte man Socialisme. Jeg ved vel, at der ingen Fare er for, at Kommunisterne skal tage fejl deraf, men der er andre i dette Land, der har gjort det, og der er stadig nogle, som hævder, at det, Socialdemokratiet tilstræber — og især hvis